

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krome, za pol in četr leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnina z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je, vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 47.

V Ptuj v nedeljo dne 22. novembra 1908.

IX. letnik.

Zopet prvaški polom!

(Polom posojilnice v Šoštanj. Ivan Vošnjak v preiskovalnem zaporu. Dr. Mayer v konkurzu. Denarji kmetjskih vložnikov v velikanski nevarnosti!)

Pretekli ponedeljek so prinesli listi razburljivo novico, ki bode presenetila vso saleško dolino in tudi vso spodnjo Štajersko sploh. Izvedelo se je namreč, da je zapovedalo celjsko državno pravdnštvo, naj se zapre tovarnar z usnjem in prvaški voditelj Ivan Vošnjak v Šoštanju, ker se ga baje sumniči poneverjenja, oziroma sleparije v tamošnji prvaški posojilnici. Vošnjaka pa ni bilo dobiti; reklo se je, da je v Zagreb pobegnil. Drugi dan pa ga je prignala vest k sodnji in danes sedi v preiskovalnem zaporu. Obenem se je razširila vest, da je dr. Mayer prišel v konkurz kakor tudi posojilnica sama.

Torej polom, popolni polom! In kaj smo pisali pred par meseci? Kaj smo takrat preročovali? Kaj smo dejali? Naši prijatelji se tega gotovo še spominjajo in naši sovražniki tudi. Rekli smo, da mora priti v Šoštanju do poloma. In prišlo je!

Slabo gospodarstvo šoštanske posojilnice je bilo svetu itak že dolgo znano. Taki polomi so le posledica brezvestnega ustanovitvenega posojilnic brez potrebe in sredstev, kakor ga gojijo prvaki edino iz političnih vzrokov. V Šoštanju pa je bila stvar ta-le: Usnjarski tovarnar Vošnjak bivši deželni poslanec in bogve kakšni prvaški odrešenik še je imel glavno besedo pri posojilnici. Obenem pa je bil glavni dolжник te posojilnice. On je bil blagajnik in dolжник v enosebi. Ali ni že to malo čudno? Pred par meseci bi prišel Vošnjak kmalu v konkurz. Govorilo se je, da je šoštanska posojilnica že popolnoma izmозgana in da ji celjske prvaške zadruge nečesto več pomagati. Takrat so tudi kmetje-vložniki odločno zahtevali svoj denar nazaj. Pa kakšni odgovor so dobili,

ko so prišli po krvave svoje krajcarje? Saj smo svoj čas pisali, kako jih je sprejel dr. Mayer! S solznimi očmi so iskali ti reveži svoj denar, — pa zaman! Prvaški listi pa so lagali in trosili ljudem pesek v oči, češ da je vse v redu! Vse v redu — vraga, danes vidimo, kakšni je ta red! Par mesecev po tej katastrofi je dr. Mayer zapustil Šoštanj in se preselil. Reklo se je, da zapuščajo podgane potapljačo se ladjo...

Zdaj pa je prišlo, kar je moralo priti. Prvaški listi, v prvi vrsti smešna tetka „Domovina“ sicer kričijo, da ne bodejo saleški kmetje ničesar izgubili. Mi pa vprašamo: Kdo pa bode dolgov, ki grejo baje v stotisoče kron, plačal? Kdo jih bode poravnal? S kakšnim denarjem se bode upniki pomirilo? Prvaki naj dajo vložnikom garancije na roko, ne pa prazne besede!

Za danes vemo, da je ta polom velikanskega pomena! Vboge žrtve hujskajoče prvaške politike!

V naslednjem podamo poročila, v kolikor so nam došla!

* * *

Iz Šoštanja smo dobili ta-le oklic:

Slovenci šaleške doline!

Tako je naslovljen lažnjivi članek šerbozobe „Domovine“ z dne 16. nov. št. 132. Prebivalci šaleške doline, tako Vam kliče tudi „Stajerc“, Vaš stari prijatelj. Pozor! Ne verujte temu, kar Vam kvasi lažnjiva „Domovina“ radi Ivana Vošnjaka, radi dr. Mayerja, in glede posojilnice v Šoštanju, ampak poslušajte „Stajerca“, ki Vam je o šoštanskih razmerah vedno resnico poročal. Ivana Vošnjaka so zaprli dne 14. nov. na povelje c. kr. drž. pravnika v Celju ne zato, ker je jemal denar iz posojilnične kase, ne da bi bil koga izmed ravnateljstva o tem obvestil ali vprašal, vzel je kolikor je potreboval, ne zato, ampak zaprli so ga

zavoljo nerednosti v „Posojilnici“, ki jih je uganjal.

„Domovina“ Ivana Vošnjaka pere — pa vse zastonj! Da je tako globoko padel, niso krivi niti Franz niti Hans Woschnagg niti kdo drugi, ampak edino le Ivan Vošnjak sam. Vedel je, da denar ki ga jemlje iz posojilnice ni njegov, ampak tuji denar — trdo, krvavo zaslužen groši naših varčnih kmetov, vedeti je moral da vsega denarja ne bo mogel nikdar povrniti — in vendar je grabil — in grabil... „Domovina“ pravi, da Ivan Vošnjak ni edini podjetnik, ki je na kant prišel. Seveda, to tudi vemo, tega mu tudi nihče ne zameri; — pa da je denar krivično iz posojilnice jemal, tega mu kmetje ne morejo odpustiti. „Domovina“ pravi da so vsa posojila vključena — že prav, pa na katerem mestu? Kdo pa je pred temi vključitvi? No, le čakajmo, sodnijska preiskava, ali revizija posojilničnih knjig po c. kr. okrožni sodnji se ravno zdaj vrši, kmalo bomo slišali, kako stvar stoji; da pa ne stoji za Ivana Vošnjaka tako ugodno, kakor opisuje „Domovina“, to že danes lahko vsemu vsetu povemo.

„Domovina“ jadicuje nadalje: Pri celi stvari je žalibog hudo prizadet slovenski odvetnik g. dr. Fr. Mayer. Da! Hudo prizadet; vedel je o Ivan Vošnjakovem prakticiranju in ni mu tistega zabranil ali očitati dasi ravno je bil veliko let ravnatelj posojilnice.

Dr. Mayer je pri celi stvari ravno toliko kriv kakor Ivan Vošnjak; pregovor pravi: Tisti ki zakelj drži je ravno tako kriv, kakor tisti ki v njega devlje! „Domovina“ pravi! „Dosedaj še ni nobeden kmet krajcarja škode imel.“ — Oho! le počasi! Ali vè „Domovina“, da je bilo okoli 500 kmetov toženih od dr. Mayerja za posojila in dr. Mayerjeve tožbe niso bile — kakor znano — tako po ceni. Sploh vse umivanje teh dveh zamorcev je brez uspeha. Sodnija bo spravila resnico na dan!

Pogance.

Po povesti H. Fraungruber*).

Žegen je končan in verniki zapuščajo cerkev. Precej dolgo traja, da se zrinese zadnji možakarji in ženske iz božjega hrama.

Najzadnji pride s počasnimi koraki kmet Hoisl. Pripogne se parkrat, se oškropi izdatno z žegnano vodo in stopi na cerkveni prostor. Ravno hoče fajmošter iz zakristije proti župnišču. Ko zagleda kmeta, mu prijazno pokima in mu zakliče: »No ali se pusti sosed tudi enkrat v cerkvi videti? Dobro, dobro tako!«

Nagovorjeni pomakne nerodno svoj klobuk in odgovori počasi: »Imamo toliko, toliko za opraviti v gospodarstvu. Saj se ve, če ni kmetice, gre vse navkriž na posestvu.« In kmet se obriše z roko oči.

Župnik se ostavi: »Lepo se spominjate svoje žene, Hoisl. Kako dolgo je že, odkar je umrla?«

»Devet mesecev, gospod župnik. Ob sv. Martinu smo jo nesli na pokopališče.«

»Dobro, dobro«, pokima župnik zamišljen s svojim širokim, rdečim obrazom. »Torej ob sv. Martinu? Žal mi je, da ste tako sami na posestvu, Hoisl!«

»Seveda«, meni kmet, »je vedno tako na svetu: kar je človeku najljubše, to mora že vrag vzeti.«

»Oh — brani župnik prestrašen in dvigne brevir proti kmetu — »kako grdi jezik imate.«

*) Poganeec = pogache.

»Brez zamere, gospod fajmošter, mislim nisem nič slabega; mi kmetje pač nerodno govorimo. Ali ker imam ravno že čast, — neko vprašanje bi imel — in Hoisl vzame svoje palico iz ene v drugo roko.

»Vprašanje je prosto, kaj hočete?«

Kmet vzdigne glavo in vpraša naravnost: »Kdaj se smem zopet oženiti?«

Nezadovoljni pogled se zablišči za očali župnikovimi. »Kaj slišim? Zdaj že mislite na kaj takega — dobro, dobro! Pustite vendar, da bode vaša prva žena v grobu mrzla postala.«

Kmetška koža je trda koža, Hoisl noče odnehati; kadar mu kaj ni prav, ga nikdo ne prepriča, niti fajmošter.

»Ako nebo vzame, sme človek tudi vzeti«, je mrmljal kmet.

»Grdi jezik«, zavpije fajmošter, »no, ako ste vi grobi, smem jaz tudi biti. Zato Vam rečem: Kadar se človek enega križa iznebi, mu ni treba takoj drugega nalagati. Prav bi se Vam zgodilo, ko bi res križ dobili!«

In talar je zafrotal, župnik pa tekel jezen proti svojemu domu, brez da bi kmetu le še en pogled privoščil. Kmet se je na tihoma zasmel: »Haha, postno jed bi mi privoščil, kajne, za pohane piške me pa zavdaš!« Predmet njegovega dopajenja je moral po zadovoljnem obrazu kmetovemu soditi, prav nežni biti. Izdajmo stvar takoj! Hoisl je imel oko na svojo dekle, črnooko Aniko, in Hoisl hoče Aniko oženiti. Njegova prva žena

je njega, prvega hlapca, za velekmeta naredila, ali bila je grda in lepota jo ni bolela. Zato hoče zdaj vdovec dekle za kmetico narediti — in Anika je nežna!

S takimi misli korakal je kmet skozi njive in travnike po hribu k svoji posesti. Kako lepo je bilo posestvo sredi v listju polnih sadnih dreves! In pri vrhavi stoji s svetlimi očmi v rdečem krilu in črno-židani ruti Anika.

»Bog daj, oče«, se zasmeli in med ustnicami se kažejo beli zobki; »ste bili v cerkvi, pridno molili?«

»To pač«, odgovori zaljubljeni kmet in jo poboža po lici; »ali greš danes z menoj na ples? Ko bi šel mimo kramarja, ti bi kaj za žeganje kupila.« — »Uj je«, dvomi dekle, »meni bi bogati kmet kaj kupil?«

Hoisl stopi bližje in položi svojo desnico okoli dekleta. »Kdo ve, Anika, ko bi ti še več ne dal? Kaj meni, ko bi dobila celega kmeta s posestvom vred, kakor vse stoji in leži?«

Anika ni neumna — kakor vse babnice. Ona ve vse, ali pametno se brani. »Oj je«, se smeji »kmet Hoisl in Anika! Zapri oči in videl boš vse, kar je moje.«

Ali spoznamela sta se.

Poroka bogatega kmeta Hoisl s svojo mlado dekle je bila krasna; osemdeset gostov je vpilo in vriskalo pri pojedini in za hrbtom se je ženinu smejalo. On pa ni videl drugega nego svojo Aniko. »Juhuhu«, je vpil »stari kmet zamore biti še mladi ženin!«

(Naprej pride).

Vi kmetje pa, ki ste nas ubogali kar smo Vam svetovali, se zdaj lahko smejite! — Vi drugi pa, ki še niste storili, kar bi bila Vaša dolžnost, pazite, da ne bo prepozno! Dvanajsta ura je, zdramite se! Komur pa ni svetovati, njemu ni pomagati. „Domovini“ in drugim prvaškolažnim listom pa ne verujte. To je naša zadnja prijateljska beseda!“

* * *
Šoštanjski polom je velikanska katastrofa za vso prvaško gospodarstvo na spodnjem Štajerskem. Že pred meseci je „Štajerc“ pisal, da mora priti od tega poloma. Ali večina po prvakih zaslepljenega ljudstva ni tega verovala. Pametni človek bi moral sicer že od daleč slabo to gospodarstvo izpoznati. Kajti od kje toliko novih prvaških hiš, toliko prvaških fabrik, katerih lastniki niso imeli niti vinarja premoženja? Od kje vse to? Vse to so plačali voditelji prvaške posojilnice s tujim denarjem vložnikov. Posojilnica je bila prava „molzna krava“ za te brezvestneže! Malega kmeta, ki je prosil za 100 kron posojila, se je vrglo skozi vrata, — prvaški voditelji pa so dobili na stotisoče kron in to brez da bi dali kakšno varnost. Razni člani ravnateljstva in upravnega odbora niso nobenih obresti plačevali. Bivši blagajnik in zdaj zaprti Ivan Vošnjak je dobil posojila čez 200 tisoč kron, brez da bi se to posojilo vknjižilo in brez da bi le enkrat en sam vinar na obrestih plačal!! Zdaj sedi ta Vošnjak, bivši prvaški deželni poslanec, pod ključem. Posojilnične knjige pa revidira oblast...
V posojilnici so morale vladati grozne razmere. Sleparske bilance, goljufivo napačna vpisovanja, vse to je vladalo v tej vzor-posojilnici.

Vbogi kmetje-vložniki! Eni prosijo z solznimi očmi, naj se likvidira njih kravovo prihranjenke. Tisti pa, ki so stali dobri za posojila, vpijejo da ne bodejo plačali škode, povzročene po zločinskih voditeljih.

Vbogi kmetje! To je gospodarstvo prvaških posojilnic, ki nimajo državnega nadzora, ki so osnovane iz političnih nagibov in v politične namene. In tako bode pričelo pokati po vseh prvaških posojilnicah.

Učimo se, dokler je čas!

Koledar je izšel in stane s poštnino vred

samo 70 vin.

V vsaki hiši naj bode naš koledar, ki ima dovolj kratkočasne, zabavne in podučne vsebine.

Politični pregled.

Nova vlada. Politični dogodki zadnjih tednov prisilili so dosedanjo Beckovo vlado, da ponudi cesarju svoj odstop. Kroni sicer ta odstop ravno v sedanjih resnih časih ni bil po volji. Kajti spletke na Balkanu kakor tudi notranji politični dogodki zahtevajo ravno zdaj močno, krepko vlado. Vkljub temu je bil odstop Beckovega ministristva sprejet. Nova vlada ni več paflamena tarna temveč uradniška; to se pravi, ministri niso politični voditelji in poslanci temveč čisti uradniki. Načelnik nove vlade je pl. Bienerth. Notranji minister je pl. Haerdth, minister za javna dela dr. grof Wickenburg, poljedelski minister Čeh Jos. Pop, minister za poduk pl. Kainera (Čeh), finančni minister baron Jorkaš-Koch (Poljak), železniški minister pl. Forster, trgovinski minister dr. Malaja, justični minister dr. Holzknacht pl. Hort, nadalje nemški minister dr. Schreiner, češki dr. Zacek, poljski pl. Abrahamowicz. Štirje so naprednega mišljenja, ostali klerikalnega. To ministerstvo seveda ne bode dolgo živelo.

Kmetška zmaga! Štajerski deželni zbor je sprejel te dni postavbo glede odstopa (Ablösung) lovskih rezervatov. Sprejem te postavbe je na vsak način velepomembna kmetška zmaga. Nova postavba določa: V zmislu ces. patenta z dne 5./7. 1853 ali vsled sporavnave pridržane lovske pravice na tujem zemljišču se po sledečih določbah odpravijo: Odprava se zgodi proti odpla-

čilu vrednosti lova od zavezanih. Izračuni se srednjo najemninsko svoto. Iz tega se izračuni potem letno vrednost pravice. Od te vrednosti se vzame eno tretino. Ostalo svoto se vzame 20 krat in daje odpravi kapital, ki se do odplačila obrestuje s 5% itd. Take lepe uspehe dosežejo kmetje, ako so organizirani.

Državni zbor. Nekateri listi poročajo, da se bode državno zbornico med 20. in 24. t. m. sklicalo. Zbornica bode imela potrditi v prvi vrsti provizorij državnega proračuna in bozansko predlogo. Od druge strani se poroča, da bode zbornica koncem tega meseca sklicana. Vlada namerava baje predložiti razne načrte, tikoče se jezikovnega vprašanja na Češkem.

Pogajanja z Rumunsko — pretrgana. Kakor znano, zahtevala je Rumunska pravico, da sme uvažati v Avstrijo dvakrat toliko živine nego Srbija. Na pritiske agrarnih strank je vlada zdaj pogajanja z Rumunsko pretrgala. Doslej smo se torej te nevarnosti odkrižali.

Vojska? Glasovi o vojski še vedno niso potihnil. Vlada je odredila, da se stanje 15. armadnega kora zviša, kar pomeni zvišanje za 36 mož pri vsaki kompagniji. Vojaštvo se potrebuje za obmejno službo. Poroča se tudi, da je odpovalo več bataljonov iz Galicije v Bozno in Hercegovino. Tudi Turčija je zastražila vse meje.

Spremembe na Kitajskem. Iz Pekinga se poroča, da je umrl kitajski cesar in kmalu za njim tudi njegova mati, cesarica-vdova. Natančnejšega se ne more izvedeti, kajti na Kitajskem se drži vse tajno, kar se vladarja tiče. Vendar pa je splošno mnenje, da sta bila cesar in cesarica-vdova umorjena.

70 vinarjev

stane „Štajerčev napredni koledar“, ki obsega

128 strani,

na katerih je objavljenih skupno

39 doneskov

in poleg tega še krasna

cesarjeva slika

ter 11 drugih slik.

Cenejšega in boljšega koledarja ni, torej hitro posežite ponj!

Dopisi.

Polzela (Heilenstein). Poročati moramo o farizejih in terciarjih iz Braslovč. 4. t. so imeli neko slavnost pri podružnici sv. Miklavža. Pripeljali so seboj g. kaplana, da je bral sv. mašo v zahvalo, da je ljubi Bog dal obilo in prav izvrstne kapljice. Moznarji so pokali, tako da se je res vse veselilo. Ko pa je služba božja minula, so šli sami farizeji k gospodarju Gerčinu in so tam veselico napravili. Niti enega naprednjaka ni bilo poleg, temveč sami prvaški zagriženci in zaslepljenci. Napili so se nekateri tako, da niso vedeli, jeli so Turki ali Kristjani. Ko so šli domu, so tako kričali, da bi človek mislil, da so živali iz menažerije ušle. Prišli so mimo hiše posestnika Jurij Katz. In zdaj je pričela ta farizejska banda kričati: Fui, fui, nemčur! — G. Jurij Katz, ki je mirna duša, je šel ravno na kolodvor po opravkih. Napadli so ga in začeli pretepavati brez vsacega vzroka. Imeli se bodejo zato še pred sodnijo zagovarjati. Kadar se bode razprava vršila, povedali bomo tudi imena napadalcov. Polzelčani prosimo braslovškega župana, naj zapre take svoje domačine v svinjak, da ne bodejo v drugih krajih mir kalili!

Opazovalec.

Iz Rogoznice. Na napade v ljubljanskih listih odgovarjam tako: Ni res, da bi bil jaz nemčur, te vrste ljudi na svetu ni. Bog je vstvaril med drugimi narodi Slovence in Nemce; tedaj sem jaz Slovenec, ker me je slovenska mati rodila in sem bil kot Slovenec krščen 7. prosinca 1863. Ni res, da bi na napitnico neke ženice „Bog živi vse Slovence“ izustil krilato napitnico: „Bog živi Nemci! Jaz držim z Nemci, meni so Slovenci pretumasti.“ Ker tega ne moje

ženice ne nikdo drugi dokazati ne more, imenujem tistega, ki mi to očita, nesramnega lažnika! Ni res, da bi mojega otroka iz nemške šole vrgli. Obiskoval je nemško šolo do izkušnje in ker ni imel veselja do nemškega, gre zdaj v slovensko. Ni res, da bi bili meni Slovenci „pretumasti“, ker sem tiskal slovenska in nemška imena na novo zidani most v Žabjaku. Nemška imena so bila z blatom zamazana; bila bi tudi slovenska, pa jaz tega nisem dovolil. Ni res, da so mi Slovenci „pretumasti“, ker sem jaz naprosil podpore 100 kron in to za same slovenske posestnike mosta. Ni res, da so mi Slovenci „pretumasti“, ker sem posodil vago slovenskemu siromaku Georg Pafko, da je zamogel s trgovino pričeti. Ni res, da bi mi bili Slovenci „pretumasti“, ker sem se dosedaj slovenskih veselje udeleževal, nikdar pa nemških. Vse te trditve ljubljanskega lista so torej neresnične. Kaj pa je res? Res je, da sem agitiral za nemško šolo, pa ne samo jaz, ampak vsi, ki so prošnjo podpisali. Nikogar se ni sililo, ali noben občan ni podpisal odrekel. Župan Jožef Brumen ni prošnje podpisal in ga tudi nisem silil; izrazil pa je, da naj delam in storim kar je mogoče, da bode prošnja za nemško šolo obveljala. Res je, da sem se 13. kimovca nahajal med Nemci in Slovenci in jaz take izgrede sam obžalujem. Dotični list trdi, da še nisem pri pravi pameti; zato pa molim vsak dan, da mi sv. Duh pamet razsveti. Res pa je tudi, da bodem odslej kakor doslej lahko s slovenskimi kmeti občeval, ker malo jih je, ki me po strani gledajo. Res je seveda, da sem veliko Slovencev bril, mene pa še nobeden. Pomagam pa tudi rad vsakemu, naj si bode v sili, nesreči ali drugih slučajih, ker nobenega ne sovražim. Dopolnim, pripelji mi človeka, ki ga sovražim? Odgovor mora priti, ali je vse to res ali ni res! — A. H. —

Rogoznica. V Rogoznici je bil neki mož v neki gostilni od neke stranke ljudi krščen, da je „Nemec“. Čudno je to bilo, ker on ni bil zraven. Kaj ne, to se lahko s kamenjem stori, da je krst veljaven? Nadalje se je vest raztresla, da se je nahajal dotičnik 13. sept. med Nemci in da je tam z njimi „heil“ vpil. Seveda, seveda, to je vse res, in sicer večkrat je „heil“ zavpil. Pryokrat je zaklical „heil“ z žalostnim srcem, ker se je Janža Brenčič boril z Nemci. Dejal sem njegovemu bratu Francetu, da je to Janžetu nepotrebno in zakaj bi se pustil tepsti, ker se lahko tega izogne. Ker je s posvetnim blagom dobro obložen, lahko brez vse skrbi na temu svetu mirno in pobožno živi. Pa moralo je biti tako, ker se je žuril, da ne bi zamudil. Župan in odborniki niso hoteli iti zraven, ker je bila isti dan odborova seja. To je bil tedaj prvi žalostni „heil!“ Drugi „heil“ pa je bil, ko smo z Jakobom Lesjakom naprosila nekega delavca iz kolodvora, da si je znamenje vzel doli in dal v žep in da naj bo miren in pameten. On je vbogal. Tako ni prišel od tega, da bi bil tepen in da bi imel s policijo opraviti. Tretji „heil“ pa sem zaklical, ko sem mojega sosedo naprosil, gredè za Nemci, da naj bo miren, ker mir najmanj stane; on me je vbogal in še danes reče, da ne bo nikdar šel v boj proti narod. To je tedaj „heil“, ki sem ga žalostno izrekel. Pride pa četrti, ki si ga le mislim. Preljubi Slovenci, ne bojte se propada našega naroda. Prizadevati si moramo, bomo pod varstvom Najvišjega, ker tedaj smo varni pred vsakomur in se nam ni treba ničesar bati. Ljubimo se in sicer tako, da bodejo s prsti za nami kazali in rekli: Poglejmo, kako se Slovenci ljubijo med seboj in tudi nas; pojdemo in pridružimo se jim... Slednjič še pride peti „heil“, ki bi ga tako glasno zaklical, da bi ga slišale vse stranke, vsi narodi in vse ljudstvo celega sveta: Bratje, ljubimo se med seboj! Mir z Bogom, mir sam s seboj, mir z bližnjim! Spolnujemo zapovedi ljubezni! Ljubimo Boga čez vse in bližnjega kakor sami sebe. Le po tej poti korakamo skoz to solzno dolino v boljši svet. — Miroljubni občan in ljubitelj bližnjega ter vrli Slovenec. A. K.

Od Slatine. Klerikalna surovost. Obč. redar občine Okol. Slatina je v mesecu majniku t. l. šel v klerikalno gostilno Ogrižkovo v Ratanski vasi; tam je z tremi drugimi popival in vino dajal. Ne med gosti, ne med gostilničarko, in med gosti ni prišlo do nikakoršnega prepira. A gostilničarka Ogrižek je že poprej večkrat obč.